

således ikke selv direkte drive erhvervsvirksomhed, hvorimod der ikke er noget til hinder for, at bestyrelsesmedlemmerne i kapitalformidlingsaktieselskabet også udgør bestyrelsen i et erhvervsdrivende datterselskab. Ved tilføjelsen af ordene «i en eller flere» erhvervsvirksomheder angives, at kapitalformidlingsaktieselskabet vil kunne optræde som holdingselskab for enkelte virksomheder. Hermed ophæves forbudet fra lovændringen i 1983 mod, at kapitalformidlingsaktieselskaber kan optræde som holdingselskab.

Der er intet til hinder for, at forsikringsselskaber og pensionskasser samarbejder med andre investorer, herunder institutionelle investorer, om investering, også i et kapitalformidlingsaktieselskab.

Stk. 4 definerer og supplerer begrebet «et forsikringsselskab» som anført i stk. 2. Omfattet af udtrykket er således ikke kun et enkeltstående forsikringsselskab, men også datterselskaber og dattervirksomheder, der indgår i en koncern med et forsikringsselskab som moderselskab, jf. lovens § 4, stk. 1 og 2. Ligeledes anses forsikringsselskaber eller pensionskasser, der indgår i samme koncern eller i et administrationsfællesskab, som ét forsikringsselskab. Ved administrationsfællesskab forstås et organiseret samarbejde mellem flere forsikringsselskaber og/eller pensionskasser om såvel administrative funktioner som investeringsdispositioner. Under tilsvarende betingelser kan et administrationsfællesskab foreligge ved et livsforsikringsselskabs administration af en pensionskasse.

Til nr. 4

Den foreslåede bestemmelse regulerer, i hvilket omfang et forsikringsselskab må tilbyde ydelser, der ikke i sig selv kan betegnes som forsikringsvirksomhed, men som er forbundet med sådan virksomhed.

Efter de gældende regler må forsikringsselskaber ikke drive anden virksomhed end forsikringsvirksomhed og forsikringsagentur og dermed direkte forbundne forretninger. I betænkning nr. 1108 fra juni 1987 om brancheglidning i den finansielle sektor anføres, at der i praksis og den offentlige debat er rejst problemer med hensyn til hvilken accessorisk virksomhed, de finansielle institutter lovligt kan drive. Udvalget fandt, at Finanstilsynet inden for de gældende lovmæssige rammer har mulighed for at tillade en rimelig og ønskelig produktudvikling med hensyn til accessoriske produkter, og at det burde tillades forsikringsselskaber at drive skadesforebyggende virksomhed.

Imidlertid har forsikringserhvervet efterlyst klare lovgivningsmæssige rammer for forsikringsselskabers adgang til at udøve virksomhed, der er forbundet med forsikringsvirksomhed.

Det bemærkes, at såfremt et forsikringsselskabs vedtægter indeholder følgende standardformulering: «Selskabets midler skal anbringes indenfor de i loven angivne rammer», jf. § 21, stk. 1, nr. 18, i lov om forsikringsvirksomhed, kan selskabets midler uden vedtægtsændring anbringes ikke blot efter forslaget nr. 19, § 128 og § 129, men også efter de nye § 6 vedrørende kapitalformidlingsaktieselskaber, jf. forslaget nr. 3, og § 6a om accessorisk virksomhed.

Stk. 1, nr. 1, indebærer, at forsikringsselskaber som hidtil har adgang til at drive agentur, men adgangen hertil udvides til også at omfatte agentur for andre selskaber under tilsyn af Finanstilsynet. Et forsikringsagentur vil efter bestemmelsen uden begrænsning kunne tilbyde pengeinstitutydelser for en bank eller en sparekasse.

Stk. 1, nr. 2, tillader som hidtil forsikringsselskaber at opføre, eje og drive fast ejendom som varig anbringelse af midler. Kravet om, at anbringelsen skal være «varig» indebærer, at kortsigtede ejendomsspekulationer, hvorved forstås opførelse eller erhvervelse af ejendomme med henblik på videresalg, ikke omfattes af bestemmelsen.

Stk. 1, nr. 3, fastslår, at forsikringsselskaber har adgang til at drive forretninger, der må anses for accessoriske til selskabets forsikringsvirksomhed.

Hidtil gældende regler og praksis med hensyn til forsikringsselskabernes adgang til at tilbyde ydelser ud over forsikringsydelser i snæver forstand, d.v.s. afdækning af risiko mod præmie samt anbringelse af midler, har været restriktive.

Som eksempler på produkter, som forsikringsselskaberne efter forslaget kan markedsføre, kan nævnes salg af tyveri- og brandalarmeringsanlæg, skadesbegrænsende virksomhed i tilknytning til forsikringsskader, vagtvirksomhed, undervisning i skadesforebyggelse og skadebegrænsning samt finansiering af sådanne ydelser. Hvad angår udøvelse af skadeforebyggende virksomhed bemærkes, at det i modsætning til gældende praksis ikke vil være en forudsætning, at resultaterne af skadeforebyggelsen stilles til vederlagsfri rådighed for alle interesserede.

Gennem den egentlige forsikringsvirksomhed har forsikringsselskaberne erhvervet en ekspertise på tilgrænsende områder, som det ud fra en samfundsmæssig betragtning vil være hensigtsmæssigt at stille til rådighed for selskabernes kunder og i begrænset omfang over for andre. Som eksempler på sådan ekspertise kan nævnes statistikudarbejdelse, bygnings- og risikovurderinger.

Ud over at give forsikringsselskaberne adgang til at præstere skadeforebyggende og skadebegrænsende ydelser samt en række ydelser i tæt tilknytning til selve forsikringskontrakten (afdækning af risiko